

„Un lucru“

„Îți lipsește un lucru!” (Marcu 10,21)

„Un singur lucru trebuie.” (Luca 10,42)

„Dar una fac.” (Filipeni 3,13)

Locurile din Scriptură, în care se întâlnesc aceste afirmații, ne arată caractere foarte diferite. În primul loc învățăm, că în viața bărbatului tânăr, bogat, lipsea ”un lucru”. În locul al doilea învățăm din întâmplarea cu Marta și Maria că acel „unul”, care lipsește, este tocmai „unul” cel mai necesar. În locul al treilea găsim, că „unul”, care este necesar, este „unul” care îl caracteriza pe apostolul Pavel.

Dacă vedem că Domnul pune un accent așa de mare pe acest „unul”, atunci aceasta ne solicită să ne verificăm inimile în lumina acestor locuri, având dorința sinceră de a fi caracterizați de acest „unul”.

1. „Îți lipsește un lucru!” (Marcu 10,21)

În istorisirea despre tânărul bogat ne sunt prezentate două adevăruri importante. Mai întâi învățăm, că în multe privințe viața noastră poate fi aleasă, dar cu toate acestea ne lipsește „un lucru”. În al doilea rând aflăm, că acest „un lucru” este devotamentul față de Domnul, și anume devotament cu inima neîmpărțită.

Niciuna din persoanele care au fost întâmpinate de Domnul, când El a mers pe acest pământ, nu ne arată un final mai trist decât acela al acestui tânăr bogat. La începutul istoriei lui găsim multe lucruri care indică spre un viitor frumos ca ucenic al Domnului. Însă la sfârșit trebuie să citim: „Dar el, întristat de aceste cuvinte, a plecat mâhnit de tot.” În nici un alt loc din Biblie nu citim că el a fost în părtășie cu Domnul sau cu ai Săi. De aceea, chiar dacă în inima lui a fost un credincios, lui i-a lipsit binecuvântarea părtășiei cu Domnul și cu ucenicii Săi, și el a eșuat ca martor al Domnului în lumea aceasta.

Acest tânăr a fost caracterizat prin multe însușiri naturale bune și o frumusețe morală mare. El era un om sincer, serios, căci citim, că el a alergat la Domnul. El a fost plin de reverență, căci el a îngenuncheat înaintea Domnului. El dorea cu ardoare binecuvântări spirituale, de exemplu viața veșnică. Viața lui exterioară era fără cusur, căci el a păzit Legea din tinerețe. Toate aceste calități sunt frumoase și atrăgătoare, și Domnul a știut despre aceste însușiri naturale bune, căci noi citim: „Și Isus, uitându-Se la el, l-a iubit”. Dar cu toate aceste calități, Domnul îi spune, că îi lipsește „un lucru”.

Ca să-i facă clar, că îi lipsește acest „un lucru”, Domnul îl supune la trei examene. Ca și acest tânăr, și noi putem trăi în exterior o viață fără cusur, onorabilă și cu toate acestea mărturia noastră pentru Domnul poate fi tulburată prin lipsa acestui „un lucru”. De aceea este bine să ne verificăm singuri pe baza celor trei examene, la care Domnul îl supune pe tânărul bogat:

- Primul examen se referă la posesiunile pământești,
- Al doilea este crucea și
- Al treilea este o Persoană – Hristos cel lepădat.

El trebuia să renunțe la ceva, să ia ceva asupra lui și să urmeze pe cineva.

În primul examen este vorba de bunurile pământești. Dacă le privim în sens larg, ca avantaje în viața noastră în lumea aceasta, atunci am putea întreba: am evaluat noi toate aceste lucruri în lumina lui Hristos și din pricina lui Hristos le-am considerat o pierdere? Am făcut noi suma tuturor avantajelor, pe care ni le aduce nașterea, comoditatea și plăcerile lumești, pe care ni le asigură bogăția, poziția, onoarea, demnitatea, pe care le putem obține prin intelect sau genialitate sau aptitudini? Și apoi, fără a desconsidera valoarea acestor lucruri, am privit la fața Domnului – a Aceluia, la care totul este plăcut, și am văzut că El este incomparabil mai mare decât toate aceste lucruri? Și apoi, din simpatie adâncă pentru Hristos, am luat conștient hotărârea că Hristos trebuie să fie „partea” noastră cea mai mare, și nu aceste lucruri?

În al doilea examen este vorba despre cruce. Domnul spune tânărului: „... ia asupra ta crucea Mea”. Suntem noi gata, ca în legătură cu lumea să acceptăm locul pe care ne-a așezat crucea înaintea lui Dumnezeu? Apostolul putea spune: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” (Galateni 6,14). Crucea stă între noi și păcatele noastre, între omul vechi și judecată. Dar am văzut noi totodată, că ea stă și între noi și lume? Dacă noi luăm crucea, atunci noi respingem nu numai lumea, ci noi înșine vom fi total respinși de lume.

În al treilea examen este vorba de Hristos cel lepădat, căci Domnul spune tânărului: „... urmează-Mă!” Suntem noi gata să ne identificăm cu Acela care este urât și lepădat de lume, care S-a născut într-un staul și a fost pus într-o iesle, care, atunci când a mers pe pământul acesta, nu a avut nici un loc unde să-și poată pune capul, care a murit de o moarte infamă pe stâlpul infamiei și a fost înmormântat într-un mormânt împrumutat, care după învierea Sa a fost numai în tovărășia unor pescari săraci și care atunci ca și astăzi este subiectul celui mai mare dispreț? Suntem noi gata să ieșim afară la El, în afara taberei, și să purtăm ocară Lui?

Examenele de atunci sunt aceleași ca și astăzi: putem noi renunța la avantaje pământești, să ocupăm un loc în afara lumii și să-L urmăm pe Hristos, pe Acela care este o ocară pentru lumea aceasta? Noi suntem încercați prin aceste examene tot așa cum a fost acest tânăr și întrebarea adresată tuturor este: Ce răspuns vei da tu?

Noi putem răspunde în două feluri la examene: întâi, ca și tânărul, despre care citim: „Dar el, întristat de aceste cuvinte, a plecat mâhnit de tot”, noi ne putem reîntoarce la lucrurile pământești. Tânărul nu a plecat fiind supărat sau mânios pe Hristos. El nu a găsit nici o greșală la Hristos, dar lumea a fost prea tare pentru el. Ca și Dima, mai târziu, el a iubit lumea aceasta. În al doilea rând putem da un răspuns ca Petru și ceilalți ucenici, care au lăsat totul și au urmat pe Hristos (versetul 28).

Acel „un lucru”, care îi lipsea tânărului, era dăruirea față de Domnul cu inima neîmpărțită. Așa „a plecat” el. Ucenicii, cu toată neștiința lor, cu toate slăbiciunile lor și cu multele lor eșecuri, au fost atrași la Domnul cu sentimente profunde și au lăsat totul și L-au urmat.

Cât de des s-a repetat de atunci istoria acestui tânăr. Este ceva mai trist decât să privești înapoi și să-ți amintești cât de mulți tineri au făcut un început bun și păreau să promită mult? Dar unde sunt ei astăzi? Cu toate însușirile nobile, ca seriozitate, sinceritate și râvnă, ei s-au întors înapoi, chiar dacă nu în lumea decadentă, totuși în lumea religioasă stricată. Cauza pentru aceasta este evidentă: le-a lipsit „un lucru” – dăruirea pe deplin față de Hristos, care Îl pune pe Hristos în propria viață ca subiectul cel mai înalt și pe primul loc. S-ar părea că ei s-au pus pe ei înșiși înaintea lui Hristos, sau au pus sufilele nevoiaș, sau binele sfinților, sau slujirea, cu rezultatul că în final ei s-au întors la lucrurile lumii acesteia. În dragostea pentru

sufletele pierdute, în dragostea pentru sfinți sau în dorința profundă de a sluji nu este putere suficientă ca să ne ținem picioarele pe cărarea îngustă. Numai Hristos ne poate ține pe locul din afară, pe locul rușinii, dacă Îl urmăm îndeaproape.

2. „Dar un singur lucru trebuie” (Luca 10,38-42)

Dacă privim scena impresionantă din Betania, atunci găsim două femei, care s-au dedicat Domnului, una dintre ele îi lipsea „un lucru” în timp ce cealaltă a ales „partea cea bună”.

Marta, ca și tânărul bogat din evanghelia după Marcu 10, era caracterizată prin multe însușiri excelente. După câte se pare casa din Betania îi aparținea ei și ea deschidea de bună voie ușile casei pentru Domnul slavei. La aceasta se adaugă, că ea era nu numai ospitalieră, ci era și o slujitoare harnică în slujba pentru Domnul. Sunt „multe lucruri” în lumea aceasta, care pot fi făcute pentru Domnul, și Marta era preocupată cu aceste „multe lucruri”. Însă cu toate însușirile ei excelente, „un lucru” l-a trecut cu vederea, și ea trebuie să învețe, că acest „unul”, pe care ea l-a trecut cu vederea, „trebuie”. De ceea ea, preocupată cu multă slujire, este supărată pe sora ei, și se plânge Domnului. Cât de fidel reprezintă ea marea grupă de creștini, care inconștient fac slujba lor punctul central, în locul Domnului. Astfel de creștini ar dori cu plăcere să înroleze pe ceilalți în slujba lor, și sunt supărați dacă sunt lăsați singuri în slujba lor. Lor le lipsește „un lucru” și de aceea ei sunt „îngrijorați și frământați pentru multe lucruri”.

Cât de corect și de frumos este dacă punem la dispoziția Domnului casele noastre și ce ne aparține, ca să fim preocupați în lucrarea Lui. Și cu toate acestea această scenă ne atenționează că este posibil să dăm acestor activități locul întâi în gândurile noastre și în dragostea noastră, și nu Domnului. Dacă este așa, atunci ne lipsește „un lucru” necesar – simpla dăruire, pe care Hristos o preferă înaintea oricărei slujiri.

Despre Maria citim, că ea a ales „partea cea bună”, și această „parte bună” era partea cu Hristos. Pentru ea Hristos era partea cea mai înaltă, pe care ea a pus-o înaintea tuturor celorlalte, fie că este vorba de posesiuni, de slujire sau sora ei. Având pe Hristos ca singura ei parte, ea a fugit de încurcătura, grija și neliniștea care caracterizau pe sora ei plină de râvnă. În timp ce Marta este „preocupată cu multe lucruri”, Maria stă liniștită la picioarele lui Isus. Când Marta vine la Domnul cu dificultățile ei, Maria stă „la picioarele lui Isus” și ascultă „cuvântul Său”.

Nu ni se cuvine să dăm sentința noastră personală despre neînțelegerile celor două surori, căci nouă ni se spune clar, că Domnul mustră pe Marta și laudă pe Maria.

Prin faptul că Maria face din Domnul subiectul ei, ea a ales „partea bună”, care nu i se va lua. Foarte curând vom părăsi toate posesiunile pământești; încă puțin și slujba și osteneala vor aparține trecutului, dar pentru totdeauna și veșnic Hristos va fi partea noastră și subiectul sufletelor noastre. Maria a ales această parte veșnică în timpul de acum; ea a făcut din El marele subiect al ei și a ales înainte de toate să stea la picioarele Lui, în prezența Lui. Celelalte lucruri îi pot fi luate, dar acesta nu îi va fi luat. Căci așa cum ea s-a hotărât să fie la El în timpul de acum, tot așa și în veșnicie ea va fi la El.

Înseamnă această alegere mai bună – acest „un singur lucru”, care trebuie -, că Maria a neglijat slujba pentru Domnul? Scriptura nu numai acuză un astfel de gând, ci ea arată foarte clar, că slujba ei a fost recunoscută de Domnul așa cum nici o altă slujbă nu a fost recunoscută, nici mai înainte și nici după aceea. Domnul spune aici: „Maria și-a ales partea cea bună”. În scena frumoasă din evanghelia după Matei capitolul 26, Domnul spune: „Ea a

făcut o faptă bună față de Mine”. Acela, care alege „partea cea bună”, face la timpul potrivit și „fapte bune”.

Recunoașterea din partea Domnului este așa de mare, că El spune: „Adevărat vă spun că oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, ca amintire despre ea.” (Matei 26,10-13)

Să ne gândim, că „lucrării bune” trebuie să-i premeargă „partea cea bună”. Numai când Hristos este singurul nostru subiect, atunci slujba și toate celelalte vor fi la locul lor potrivit.

3. „Dar una fac” (Filipeni 3,13).

Dacă acum mergem la capitolul al treilea al epistolei către Filipeni, atunci vedem în apostol pe unul, care mai mult decât toți ceilalți, a trecut cu succes examenul, la care Domnul l-a expus pe tânărul bogat. El a renunțat la toate posesiunile lui pământești, a luat crucea și a urmat pe Hristos.

1. La ce posesiuni a renunțat el? Ca și tânărul cărturar, Pavel nu era mai puțin caracterizat prin însușiri excelente și calități lumești. El venea dintr-o familie bine situată, el era un om liber dintr-o cetate nu lipsită de importanță, el era foarte cult, era deosebit de zelos, în ceea ce privește religia, iar în ceea ce privește Legea, fără vină.

Toate aceste realități și calități puteau să-i dea un loc înalt în lumea aceasta. Dar ca și la tânărul bogat a venit o zi când a venit în legătură cu Hristos. Și atunci a venit examenul. Putea el să renunțe la tot ce în lumea aceasta era în avantajul lui – toate lucrurile care ar fi făcut din Pavel un om deosebit – pentru ca Hristos să devină totul pentru el? Vrem să ne amintim, că atât tânărul bogat cât și „tânărul ... al cărui nume era Saul” nu au fost solicitați să renunțe la lucruri rușinoase. Oricine știe că noi nu putem urma pe Hristos și în același timp să ne ocupăm cu lucruri rușinoase, ascunse. Din fericire noi putem să renunțăm la astfel de lucruri. Examenul era, și este și astăzi la fel, dacă avantajele lumești, râvna omenească și un caracter ireproșabil, descendența și prestigiul religios le putem lăsa în urmă ca pierdere, pentru ca astfel în viitor, în locul tuturor acestor lucruri, Hristos să poată fi singurul subiect al vieții noastre.

În loc dezamăgit să se îndepărteze de Hristos și să se reîntoarcă la posesiunile sale, așa cum a făcut tânărul bogat, Pavel a uitat „ce este în urmă”, și s-a aruncat spre Hristos. El a văzut slava lui Hristos și el a văzut pe Hristos în slavă. Tânărul bogat a venit în contact cu Hristos, dar se pare că el a văzut în Hristos numai un Învățător bun, cu toate minunile făcute de El, dar nu a văzut slava lui Hristos. În aceasta constă marea diferență dintre cei doi tineri. Pavel a văzut slava lui Hristos cu rezultatul imediat, că din pricina lui Hristos el a considerat ca pierdere toată slava lumii acesteia – toate lucrurile pe care el ca om în carne le-a considerat câștig. El nu a desconsiderat avantajele naturale. Dimpotrivă, el le-a socotit pe toate împreună și le-a văzut ca o pierdere, după ce el le-a comparat cu slava lui Hristos. Calitățile sale naturale deosebite au fost puse în umbră de „prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus”.

2. El nu numai a renunțat la ceva, ci totodată el a primit ceva. El a luat cu adevărat crucea asupra sa. Singura lui dorință, când a mers prin lumea aceasta, era „să fie făcut asemenea cu moartea Lui” – cu moartea lui Hristos. Dacă Hristos a fost mort față de lume, atunci și Pavel a terminat-o cu lumea. Pentru Pavel crucea însemna nu numai sfârșitul omului vechi, ci ea a închis pentru totdeauna pentru el lumea actuală rea.

3. După ce el a renunțat la toate avantajele sale naturale și a luat crucea asupra sa, prin care lumea era moartă față de el, el a urmat în viața sa pe Unul singur: pe Hristos. A întors spatele la toate religiile lumii, a ieșit afară din tabără la Hristos, purtând ocară Lui. Începând de acum încolo Hristos era pentru el singurul subiect, căci el putea spune:

- „Căci pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1,21)
- „... ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3,9)
- „... să-L cunosc pe El” (Filipeni 3,10).

Vedem deci aici un om care putea să spună cu adevărat, că acel „unul”, care lipsea tânărului bogat din evanghelia după Marcu 10,21, și că acel „un lucru”, care trebuie, așa cum Marta trebuia să învețe, este „unul” pe care el îl face. Începând din acest moment viața lui era o viață cu dăruire deplină pentru Domnul. Pentru el Hristos era subiectul supraordonat în viața sa – nu păcătoșii, nu sfinții și nu slujba – numai Hristos. Nimeni nu a fost mai plin de râvnă în a predica păcătoșilor evanghelia harului lui Dumnezeu, nimeni nu purta grijă de adunări așa cum făcea apostolul, nimeni nu a fost așa de neobosit în slujba sa pentru Hristos; dar mai mult decât toate și înainte de toate Hristos era singurul lui subiect. Lui nu-i lipsea acel „unul”, care i-a lipsit tânărului; el nu a fost distras prin „multe lucruri”, cum a fost Marta. El avea numai „un lucru” înaintea lui – să urmeze pe Hristos. Și astfel el uită ce era în urma lui și se întinde spre ce este înaintea (Filipeni 3,13).

În afară de aceasta el ne face cunoscut lucrurile spre care el se întindea. El ne arată cu toată claritatea că toate își au punctul central în Hristos:

- Hristos și slava (Filipeni 2,9.10)
- Chemarea de sus a lui Dumnezeu în Hristos Isus (Filipeni 3,14)
- Venirea Mântuitorului, a Domnului Isus Hristos (Filipeni 3,20)
- Schimbarea trupului stării noastre asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3,21)

Ce bine este să facem pe Hristos singurul nostru subiect. Dacă facem slujirea să fie singurul nostru subiect în viața noastră, atunci vom sfârși prin a ne înălța. Și dacă păcătoșii sunt singurul nostru subiect, atunci probabilitatea este foarte mare să ne reîntoarcem în lume. Și dacă sunt sfinții, atunci ei ne vor frânge inima. Dar dacă Hristos este singurul și cel mai înalt subiect al vieții noastre, atunci noi, ca și apostolul, vom lupta lupta cea bună a credinței, vom sfârși alergarea și vom păzi credința. Căci numai Hristos ne poate ține pașii pe cărarea îngustă, ne poate conduce prin toate greutatețile și ne poate păzi în toate împotrivrile. Fie ca și noi să putem spune ca apostolul:

„... dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3,13.14).